

Z BLÁZINCE DO BLÁZINCE

autor: Kateřina Lužná

Ahoj, zlato!

Tak co, už jsi normální? Ne, já taky ne. Sorrysorrysorry. Znáš mě, jak miluju mobily, zvedám jenom v sebeobraně. Se polepším. No tak nepolepším, ale budu se stydět. Hodněhodněhodně.

Jak se máš ty? Vážně? Ještě si zvykáš? Vidiš, bych myslela, že když jsi strávil tolik let u divadla, už budeš mít slušnou praxi. Divný lidi, však právě. Vid', já mám prakticky vždycky pravdu. Nevíš, je na to taky nějaká diagnóza? Poptej se mi, děkuju ti.

A co prášky? Fasujete nějakej zajímavěj matroš? Halucinace, vize, obrazy, tripy... Co? Jestli jo, dělej si poznámky, pak to zpracuju. Aha? Celej den? I ty šťastná duše. Co já bych za to dala, kdybych mohla celej den prospat. Co by, po nocích pracuju. Víceméně. Většinou. Občas. Chápeš. A co ty, už tě nějaká hezká sestřička přivázala k posteli? Jak to že ne? No jo vlastně, jsi marod, chápu. Neboj, všechno se spraví.

Ani svěřací kazajku ti nedali? Ovšem to se jim zas nemůžeš divit, kde by vzali tvoji velikost. Tak možná kdyby sešili dvě tři dohromady... Vážně? Neslibuj. Aha. No tak nevyhrožuj nebo budu žalovat panu doktorovi a přišijou ti navíc ještě agresivní sklony.

A jak to tam vůbec chodí? No pravidla, předpisy, nařízení, denní režim... Proč asi. Až na mě přijde řada, abych věděla, do čeho jdu. To budeš hodnej, protekce se všude hodí. Máte tam nějaké svalnaté zřízence? Fajn. Seženu si nějakou šmrncovní diagnózu... Anorexii? Jsi se zbláznil? A jo vlastně, promiň. Ale jak já bych mohla od sebe odervat jídlo. Hm... Když mně chlast nechutná. Sexuální mánie, to by šlo. No ale nechtěli by mě pak léčit? Tak to nic.

Arteterapie zní zajímavě. Co? Jak trochu píšeš? Nejseš drzej? Na to máme mě! Mizerný? Hodněhodně mizerný? No proto, se mi ulevilo. V tyjátru? Nic zvláštního, blázinec jako obyčejně. Taky, taky. Ale jo, běží, všechno běží jak po drátkách pro vlaštovky, ale bez tebe nic není ono. Chybí mně tvoje praštěný nápady, od těch ti nepomůžou, že ne? Slibuješ? Poper se jak hladovej lev! Zlato, mně se stejská! Moc. Mně víc. Ba ne.

To víš, že nechodím, co bych tam bez tebe dělala, karamelový kafe by bylo bez tebe smutný. Jo, skořice taky. O polívkách ani nemluví, solej se vlastníma slzama, že je hosti v černém nestačí vracet, pár jich to snědlo a teď hořekují na Karlově mostě dokonce pro turisty za dvacet euro za hodinu... Jídelním lístkům zármutkem kornatěj listy a číšnice jsou v černejch smutečnících negližé tak krásný, že už každá dostala pět nabídek k sňatku minimálně a čísla stále stoupaj... Jéžiš, teď mám fakt ale pocit, že jsem na nesprávným konci drátu.

Máš nějakou vizi, kdy tě pustí? Jasně. Hlavně nikam nespěchej, zlato, musíš se nám dát do pořádku. Může se za tebou člověk přijet podívat? Prima, tak já se stavím. Dobře, počkej, učiním si poznámku.

Jo, jo. Jasně že co nejdřív, už v neděli. Potřebuju zase jednou vidět někoho normálního.

Zas ti brzo brnknu jo? No jo no.

Tak pa.